

LBRIS

We know
books

PĂCATELE NOASTRE

**CASSANDRA
ASHLEY**

Casa Cărții de Știință
Cluj-Napoca, 2024

Capitolul unu *Anastasia*

La cât de multe zâmbete false am afișat în seara asta, cred că nu o să mai pot zâmbi cu adevărat prea curând. Simțeam cum picioarele o să-mi cedeze, mușchii strigau cu disperare, cerându-mi să stau naibii jos.

— Ce mare te-ai făcut. Doamne, când a trecut timpul așa repede?

Am auzit replica asta cred că de la jumătate din invitații mamei și a tatei. „Ce mare te-ai făcut”; „ce domnișoară frumoasă”, „ai și tu un iubit?”. Partea amuzantă e că eu nu-i prea cunosc. Partea și mai amuzantă e că unii au pretenția să o fac chiar dacă m-au văzut când eu abia eram botezată. Voiam să-mi dau ochii peste cap, dar mă abțin, căci nu era politicos. Nu se cade ca fiica bună, educată a preotului să facă asemenea gesturi.

Zâmbesc fals din nou și încerc să mă îndepărtez subtil. Când, în sfârșit, m-am așezat pe scaunul moale, am respirat cum trebuie. Toată viața mea a fost despre aceste zâmbete false, despre a mă abține din a spune ce cred cu adevărat, m-am prefăcut că sunt ceea ce nu sunt pentru că am fost crescută cu „ce va spune lumea?”; „nu ne face de râs în oraș”. Așa sunt părinții mei, mai de modă veche. Cu principii și metode mai învechite, însă îi iubesc. Chiar dacă m-au crescut mai diferit, chiar dacă uneori am fost supărată și simțeam presiune prea mare pentru un copil.

Mă uit la ceasul de pe perete, aproape că aniversarea se termină. Sper să se termine. Nu înțelegeți greșit, mă bucur că ai mei s-au lăsat convinși să facă o petrecere în cinstea aniversării lor de treizeci de ani de la căsătorie, dar simt cum sunt aproape să cedez.

Eram obosită de la cursuri, de la atâtea străngeri de mâini și îmbrățișări sufocante. Tot ce-mi doream acum era un pat mare și primitiv în care să mă afund.

Iau paharul cu suc și-l duc la gură, poate acidul din el o să-mi dea măcar puțină energie. Apuc să beau puțin, ochii mei zăresc două siluete familiare.

Una era îmbrăcată în costum. Inima începe să-mi bată cu putere și simt cum ceva în stomac se trezește la viață.

— Anastasia! Ce dor mi-a fost de tine!

În fața mea stătea fiul cel mai mare al familiei Hamilton, Henry. Un băiat șaten spre brunet, cu ochii căprui mari, înalt și cu gropiță în obrazul drept.

— Henry, wow! Ce te-ai înălțat!

Brațele lui musculoase și lungi mă înconjoară într-o îmbrățișare de urs. Căldura și parfumul lui tipic de cafea îmi umpleau simțurile, dar și inima. Îi răspund la îmbrățișare pe măsură. Ba chiar mai tare. Mi se pare amuzant că, deși au trecut doar trei luni de când nu ne-am văzut, mie mi s-au părut trei ani. Atât de dor mi-a fost de el!

Când ne desprindem din îmbrățișare, nu-mi pot lua ochii de la el. O vară în Grecia se pare că a fost îndeajuns încât să-l schimbe în sensul bun. Părul lui șaten acum era mai lung, ochii de culoarea ciocolatei, aveau tot aceeași sclipire, dar era mai luminoasă. Aveau ceva special acum. Henry se făcea din ce în ce mai frumos.

— Tu tot mică ai rămas, mă tachinează el. De ce nu mi-ai răspuns zilele astea?

— Scuze, am fost prinsă cu proiectele.

Îmi sărută obrazul delicat. Simt cum un fluture se trezește în stomacul meu și începe să danseze agitat. Nu mi-am dat seama până acum cât mi-a lipsit de fapt. E un băiat simpatic, cu bun simț și creștin. De ce să nu profit? Băieții din ziua asta se gândesc doar la necurate.

— Când plecăm?

Caden își face apariția ca întotdeauna și se pune pe scaunul meu, fără ca măcar să-mi arunce o privire. El nu purta costum ca fratele său, era îmbrăcat cu o pereche de blugi negri, un hanorac și o geacă de piele. Oare își dă seama că suntem la o aniversare, nu la spart semințe în spatele blocului? Mă foiesc, încercând să-mi fac de treabă cu rochia mov pe care o purtam.

— Abia am venit, spune Henry pe un ton iritat. Nu e politicos să întrebi așa ceva.

Politicos și Caden în aceeași propoziție? Imposibil. Deși sunt frați, cei doi sunt exact ca apa și uleiul, ca soarele și ploaia. Henry e fratele mai mare care are mereu grijă ca ceilalți să se simtă bine, sare în ajutor chiar și celui mai mare dușman. Iubește să-i vadă pe cei dragi fericiți și e un adevărat gentleman.

Caden Hamilton e fratele mai mic și e opusul a tot ce este fratele său. Nu îi pasă de ceilalți. Îi place să privească oamenii care se chinuie, care plâng și sunt la pământ, nicidecum să sară în ajutor. Se hrănește cu teama celor din jur. Eu pentru el nici măcar nu pot fi un subiect de batjocură, nici măcar un subiect de râs. Am fost atât de penibilă și probabil încă sunt, căci undeva în adâncul meu vreau ca el să-mi acorde măcar puțină atenție. Mi-e dor de ce am avut, însă, el a fost cel care a decis să rupă orice legătură. Nu ar trebui să-l urăsc?

— Scutește-mă. Nu am de gând să suport prea mult porcăria asta care cică se numește petrecere.

Și el s-a schimbat vara aceasta. Tonul pielii i-a devenit ușor bronzat și s-a înălțat cu vreo doi centimetri. În rest, a rămas la fel. Părul tot brunet și ondulat este, ochii negri ca abisul. Caden e un băiat frumos, dar face parte din categoria *băieții din ziua de azi*. E genul care se gândește doar la necurate.

***

— Anastasia poate dormi în seara asta la noi, i-a spus doamna Rebecca mamei.

LRPIS | We know books

Nu dormeam des acasă la ei, doar de sărbători sau când ai mei aveau treabă prin alte orașe. Aveau, totuși, o cameră pentru mine, dotată cu haine, produse de igienă și toate cele necesare.

— Doar de data aceasta.

Mama și tata se urcă în mașina lor, nu înainte de a-mi spune să fiu cuminte și să nu fac probleme. De parcă îmi permiteam să fac ceva ce le-ar strica imaginea. Le fac cu mâna și-i privesc cum pleacă.

Invitații deja plecaseră, nu mai era nimeni în local decât eu și membrii familiei Hamilton. Henry se uita la mine cu un zâmbet jucăuș pe față, iar Caden habar nu aveam unde este. Nu l-am mai văzut de vreo oră.

— Ești obosită?

— Puțin, de ce? Tu ești?

— Nu. Mă gândeam, s-a aplecat spre mine și mi-a șoptit cu o voce joasă: ce-ai spune să ne uităm la un film în camera mea? Să mai povestim?

Inima a început să-mi bată într-un ritm năucitor. Dacă nu ar fi vorba despre Henry, probabil că i-aș zice vreo două și aș fugi cât m-ar ține picioarele. Filmele mereu sunt o scuză când băieții au altceva în minte. Nu și Henry. El era cu adevărat un altfel de băiat. Îmi sărută mâna de fiecare dată când mă vede, are grijă de mine. Eu am fost dintotdeauna prioritatea lui.

— Mi-ar plăcea.

Eram obosită, însă mi-a fost dor să stăm la bîrfa. Aveam o mulțumire de vești despre ce se mai întâmplă la liceu și pun pariu că și el avea multe să-mi spună despre vacanța lui.

— Henry, unde e fratele tău?

— S-a dus la o petrecere cu amicii lui.

Domnul Richard s-a încruntat vizibil nervos. Nu era bine când Caden se ducea la o petrecere. De fiecare dată ieșea de acolo ori dus de poliție, ori de salvare. În ultimii ani, părinții lui au avut de tras mult din cauza faptelor lui, a prostiilor făcute de el împreună cu ceilalți doi prieteni ai săi: Aaron și Dante. Ei trei sunt

mereu împreună, împart absolut orice: vina, responsabilitatea, prostiile, răutățile. Unde este unu, este și celălalt.

— Haideti în mașină, e târziu.

Pornim pe străzile aglomerate ale Londrei. Nu conta că era aproape două dimineața, mașinile roiau de zor. Priveam pe geam, încercând să nu adorm.

Brusc, simt cum degetele lui Henry îmi mângâie coapsa. Mă uit confuză la el, în seara asta e un pic ciudat. Desigur, ne mai țineam de mână, îmi mai săruta obrazul din când în când. Însă, în seara asta mă atinge într-un anume fel. Poate sunt paranoică. *Da, cu siguranță.* Oboseala mă face să nu gândesc limpede.

Când ajungem, le urez noapte bună părinților lui și mă duc încetisor în camera mea. Știam că peste câteva minute, când se va asigura că aceștia dorm, o să vină. Soții Hamilton nu erau stricți și nici de modă veche precum părinții mei, dar respectau educația pe care o primeam și regulile pe care mama mi le impunea. Una dintre ele fiind: nu sta singură cu băieții într-o cameră.

După cum am crezut, a venit în camera mea peste câteva minute. Avea în mână popcorn și două sticle cu suc.

— La ce ne uităm? mă întreabă când vede laptopul deschis pe Netflix.

— Mă gândeam să ne uităm la o comedie.

— Sigur, se așază în pat, aproape de mine. Își petrece o mână pe talia mea. Ești frumoasă, Anastasia.

Obrajii îmi iau foc, se uită în ochii mei profund, având în ei o sclipire nouă. Dă play la un film oarecare, fără să mă lase să dau vreo replică. Nu puteam fi atentă la film, degetele lui se tot plimbau pe talia mea, ridicând puțin bluza roșie în care m-am schimbat înainte să vină aici. Iau o gură de suc și mă bucur că nu e acidulat.

— Stacy, tu... mă plăci?

Fac ochii mari, întorcându-mi capul spre el. Mă așteptam să-i văd amuzament pe chip, însă tot ce vedeam era doar

LIBRIS | We know books
seriozitate. A venit mai aproape de mine, răsufierea lui fiind acum pe buzele mele.

— Eu te plac mult, îmi șoptește pe o voce răgușită.

Mi-am ținut respirația până când nu am mai putut. Nu știam cum să reacționez, deși știam că și el simte ceva pentru mine. Mă privea mereu, avea grijă de mine, se interesa tot timpul de starea mea și cu cine umblu. Mi-am făcut curaj și i-am zis:

— Și eu te plac.

A zâmbit larg, parcă ușurat și satisfăcut. Degetul lui mare îmi mângâia buza de jos, iar mâna care era pe talia mea cobora mai jos, aproape de fund. M-am lăsat dusă de val, încercând să ignor gândurile despre ce ar crede părinții mei. Cum m-ar pedepsi dacă ar ști că sunt cu Henry în pat și suntem atât de intimi. Mi-a lins buza de jos, făcându-mi corpul să simtă o căldură prin toți porii. S-a uitat în ochii mei încă o dată. Era pe cale să mă sărute, dar nu a făcut-o.

Ușa s-a deschis brusc. Am sărit din pat ca arsă.

— Am întrerupt ceva?

Vocea plictisită a lui Caden a umplut camera. Se rezema de tocul ușii, privindu-ne pe amândoi până s-a oprit la fratele său.

— Ce cauți acasă? Credeam că o să mai stai vreo două zile în club, îl ia la rost Henry.

— Deci chiar am întrerupt ceva! Deși tonul lui era unul amuzat, expresia feței îi era neutră. Cineva s-a făcut fată mare? Și la propriu, și la figurat?

Întrebarea îmi era adresată mie, dar se uita la Henry. Eram deja obișnuită să nu se uite în ochii mei. Nu a mai făcut-o, încă din ziua aceea. Eram uimită de cuvintele sale și de ce insinua. Henry își încleștează pumnii fiind gata să-i spună ceva, dar îl opresc, punându-mi o mână pe brațul lui. Eram sătulă de certurile lor, nu pierd nicio ocazie din a se ciondăni.

Nu știu ce s-a întâmplat între ei, dar un lucru e cert: frații Hamilton se urăsc.

Nu am putut dormi mai deloc. Eram agitată din cauza mărturisirii lui Henry. Acum că ne-am spus sentimentele... Suntem un cuplu?

Mama, în mod normal, nu m-ar lăsa să am vreun iubit până la optsprezece ani, dar e vorba de fiul cel cuminte și cu șarm. Pentru el ar face o excepție. Nu ai cum să nu-l admiri, pe lângă notele bune și comportamentul liniștit, face exact ce adoră ai mei: se duce la biserică. În fiecare duminică! Vine pentru mine, dar ei nu știu asta. Dacă ar afla că suntem într-o relație, mi-ar da imediat binecuvântarea.

Îmi trec o mână prin păr exasperată. Mereu fac asta, mă gândesc la ce ar spune părinții mei și asta mă sufocă. Simt că nu am deloc control, libertate. Nu vreau să-i dezamăgesc, încerc să fiu o fiică bună. Pe placul lor, mai ales că mă au doar pe mine. Însă, uneori, aș vrea să nu mă mai gândesc la nimic și la nimeni. Să fac tot ce vreau, să spun ce vreau. Oamenii să nu se mai uite la mine de parcă aș fi vreo sfântă, o copilă inocentă, gata să facă orice ar cere ei.

Nu vreau să merg la biserică în fiecare duminică pentru că asta nu mă face o creștină mai bună. Sunt oameni care vin în casa Domnului mascați în îngeri, iar când părăsesc locașul, masca pică. Rămâne adevărata lor față hidoasă, gura lor spurcată care judecă pe oricine. Nu vreau să țin discursuri fetelor despre cum ar trebui să se păstreze până la căsătorie. Vreau să le spun doar să aibă grijă și să se dăruiască celor pe care îi iubesc. Nu vreau să-mi țin gura când cineva face o glumă proastă despre mine. Vreau să le spun să se mai ducă naibii.

Razele soarelui străluceau atât de tare prin geam, încât am lăsat baltă orice încercare de a mai dormi. M-am îmbrăcat cu o

pereche de blugi negri și un hanorac gros, diminețile erau foarte răcoroase, având în vedere că era aproape decembrie. Aveam multe teme de făcut, dar voiam prima dată să fac o plimbare prin pădurea de la marginea orașului. Plănuiam să mă duc săptămâna viitoare, dar profit de ocazie. Nu am mai fost acolo de ani buni și mi-e dor. Am atâtea amintiri acolo.

O văd pe Rebecca pregătind micul dejun.

— Bună dimineața, o salut cu un zâmbet pe față.

— Bună, scumpo. Ce faci așa de dimineață?

— Nu am mai putut dormi. Mă duc să fac o plimbare scurtă prin pădure, apoi o să mă duc acasă.

Pe chip îi apare un zâmbet larg, de parcă și-ar aduce aminte de toate momentele în care ne duceam cu cortul sau alerga după noi.

— Câte sperieturi am tras din cauza pădurii ăleia. Nu vă mai puteam scoate de acolo.

Când eram mici, eu și cei doi frați ne jucam foarte mult. Era și un mic lac în apropiere, unde ne bălăceam până se însera. Ne-am rătăcit de câteva ori, însă, Henry reușea mereu să găsească drumul spre casă, în cele din urmă.

Am avut și o mică casă făcută din lemne, dar Caden a distrus-o. Am fost extrem de supărată pe el, dar criza lui era cumva justificată. Părinții lui divorțaseră, i-a fost foarte greu. Legătura cu tatăl său fusese foarte strânsă. Când a aflat că se mută... a răbufnit.

Din acel moment, nu ne-am mai jucat în pădure.

Nu ne-am mai jucat deloc.

— Cum a fost vacanța?

— Pentru mine și Henry, a fost perfectă, pentru Caden... nu prea.

Zâmbetul i-a căzut și fața i s-a schimbat. Părea îngrijorată.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, doar îmi fac griji pentru el. Simt că am pierdut orice control asupra lui. Știu că mereu a fost o fire mai rebelă, libertină,

își freacă tâmplele, acum e cu totul altceva. Nu mai ține cont de nimic. Mă sperie.

Voiam să o contrazic. Caden nu a fost mereu așa. Era o fire dulce, care doră să fie pe placul tuturor. De la vârsta de zece ani, de când tatăl lui a plecat, s-a schimbat. Și eu cred că am fost singura care a simțit asta cu adevărat.

Îmi scutur capul încercând să alung întâmplarea dureroasă din minte. Nu vreau să-mi aduc aminte acea zi, pentru că totul s-a schimbat începând de atunci. O parte din mine s-a stins.

— E doar perioada adolescenței, o să-i treacă, încerc să o liniștesc, dar cred că știam amândouă că nu se va întâmpla asta prea curând. Caden nu se va mai întoarce niciodată la cum a fost.

— Ai șaptesprezece ani, iar el optsprezece. Diferența nu e mare, dar comportamentele voastre diferă de la cer la pământ.

— El nu are un tată preot și nici o mamă de mulțumit.

Rebecca știa cine sunt cu adevărat. Știa că, uneori, mi-ar plăcea să fiu ca adolescentele normale. Să ies la petreceri, să beau, să merg la întâlniri. Îmi mângâie obrazul cu blândețe și-mi spune ce știu deja. Că părinții mei mă iubesc.

Crengile copacilor se mișcau când într-o parte, când în alta. Cerul era înnorat, anunțând furtuna. Nu grăbesc pasul, vreau să vină ploaia. Să-mi ude părul, hainele, apoi pielea. Să simt stropii, să simt adierea vântului care îmi va face corpul să tremure. Căci asta mă va face să mă simt bine. Vie.

Mă îndrept către vechea căsuță, acum erau doar scândurile rupte, dar încă îmi amintesc cât de drăguță era. Prin fața ochilor îmi apar amintiri vechi, importante, întipărite în inima mea. Îmi amintesc de verile în care înotam în lac, în care ne jucam tot felul de jocuri, și-mi amintesc de promisiunile și dorințele dulci de copii naivi. Îmi e dor să petrecem timpul în formula de trei. Eram lipiți. Ne trezeam împreună și ne culcam împreună. A fost singura perioadă în care nu-mi păsa de ce spunea mama. Nu-i convenea ca eu să petrec atât de mult timp cu doi băieți. Țin minte că odată m-a pedepsit pentru că am intrat în grădina

botanică pe timpul nopții. M-a închis în casă, având voie să ies doar când mă duceam la școală.

Caden se strecura pe geam, îmi aducea tot felul de dulciuri și petreceam după-amiaza uitându-ne la desene animate. Lui Henry îi era prea frică, știa că, dacă mama sau tata îl prindeau, o să o încurce și el. E ciudat că în copilărie eram apropiată de Caden, iar acum, la adolescență, nu ne băgăm deloc în seamă.

Tresar când aud râsete și strigăte din depărtare. Trebuie să fie pădurari sau vreun cuplu care a venit să se distreze. Mă ridic pe călcâie și dau să plec, dar o voce familiară îmi face inima să-și accelereze bătăile.

— Haide, nu te mai plânge. E doar un joc!

Vocea îmi era atât de familiară, că aș recunoaște-o oriunde. Caden.

Mereu a avut o voce mai groasă și impunătoare. Curioasă, mă apropii. Mare greșală.

Inima mi-o ia la goană, dar trupul îmi împietrește instant. Eram de-a dreptul uimită de imaginea pe care ochii mei o văd. Îmi pun mâna la gură îngrozită. Caden mergea alături de Aaron și Dante, iar în spatele lor, legat la ochi, era un băiat blond și scund.

— Îmi pare rău, îmi pare rău! Promit că nu voi spune nimănui!

Rugămintele înăbușite ale puștiului par să stârnească râsetele băieților. Mă las pe vintre, făcându-mă mică printre tufișuri. Ce se întâmplă? De ce-i pare rău?

— I-auzi, îi pare rău, spune în batjocură Caden. Nu știu ce să spun, Marko, nu te pot crede. Dacă o să dai fuga la tati să-i spui?

— Promit, jur că nu voi face asta!

Dante îl trânteste pe jos făcându-l să stea în genunchi. Pe obrajii blondului lacrimile cădeau întruna și tremura din toate încheieturile. Mi se face greață și știu că trebuie să-l ajut, dar cum? Ce putere am eu în fața a trei bărbați?